

Nummer 6

15. Marts 1919

68. Aargang

Tale af Ældste Stephen L. Richards,

Medlem af de tolv Apostles Kvorum,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 5. Oktober 1918.

Vi har lyttet til store og vigtige Evangelie-Sandheder ved denne Konference, og Evangeliets evige Principper har været fremholdte paa en Maade, der virkede meget indtryksfuld. Jeg har personlig været styrket i Aanden og opmuntret til fremdeles at holde Guds Befalinger og leve i Overensstemmelse med hans hellige Vilje; og jeg er forvisset om, at mit Hjertes Følelser har været alles Følelser, der har hørt de inspirerede Ord, som har været udtalte ved denne Konference.

Evangeliets ypperlige Principper kan imidlertid kun blive til Frelse for Menneskene, for saa vidt de retter sig efter samme. Den aandelige Forfriskning, som vi kan modtage ved at overveje Evangeliets Principper, nydes kun derved, at vi i enhver Henseende lever i Overensstemmelse med Aanden i disse Principper, og derved kan vi tilsidst erholde den herlige Ophøjelse, som vi haaber at opnaa. Jeg har overvejet, som jeg har lyttet til Brødrenes Fremstilling af de vigtige evangeliske Sandheder, som har været omtalte, hvorledes det bliver muligt for de Mænd og Kvinder, som er tilstede her, at drage sig det største Udbytte af, hvad der har været sagt, og hvorledes de bedst vil kunne fremsætte disse Lærdomme og Formaninger til deres nærmest paarørende i Hjemmet og til dem, som maaste i særlig Grad tiltrænger, at disse Ord naar dem, idet Kirkens Vækst og Borgersamfundets Velvære er afhængig af deres Wandel.

Jeg har set ud over denne store Forsamling, og saa vidt som jeg kan se i dette Hav af Ansigter, er der maaste ingen tilstede her af de unge Mænd, som Ældste David O. McKay saa indtrængende formanende

henvendte sine Ord til i sin Tale i Formiddags. De voksne unge Mænd, hvis Ansigter jeg kan se i denne Forsamling, giver alle det Indtryk, at de har gode Livsvaner, og at de opfører sig i Overensstemmelse med Evangeliets Lærdomme. Men vi ved, at der ikke desto mindre er Tusinder af unge Mænd i Kristi Kirke, og af unge Kvinder tillige, som behøver at blive formanede og styrkede ved at blive belærte om de vigtige evangeliske Sandheder og moralske Principper, som har været omtalte ved de Møder, som allerede har været afholdte. Vi ved, at der er mange, som behøver at høre Guds Ord, saa at de kan leve i Overensstemmelse dermed og blive berettigede til de rige Velsignelser, som er lovede de trofaste og gode. Fremdeles ved vi, at der er Millioner af Menneſter i Verden, baade gamle og unge, som behøver at blive bekendte med Evangeliets frelsende Principper, saa at de kan adlyde samme Principper. I det vi overvejer alle disse Ting, fremkommer det saa vigtige Spørgsmaal i vort Sind: Hvorledes skal vi udføre vor Gerning og opfylde vore Forpligtelser overfor dem, som ikke er tilstede her, og som ikke har lyttet til de Brødre, der, inspirerede af Herren, saa veltalende og udtrykksfuld fremsatte vigtige evangeliske Sandheder for os.

Det blev sagt i Gaar, at de Mænd og Kvinder, som var tilstede her til Konference, var en repræsentativ Forsamling, og jeg tænker, at de tilvisse er repræsentative, thi næsten alle de af Kirkens Mænd og Kvinder, som er nærværende her, holder ledende Stillinger indenfor de forskellige Organisationer i Kirken; og det er i Sandhed velsignet, at I, som er i disse forskellige kirkelige Stillinger, kommer her for at lytte til Herrens Ord og modtage Instruktioner, saa at I, naar I kommer tilbage, kan forkynde Ordet til dem, som ikke har været tilstede her. De forskellige kirkelige Organisationer har været dannede, for at Kirkens Medlemmer i enhver Henseende kan blive betjente. Der er allerførst den store Organisation af Præstedømmet med dets forskellige Kvorumer, efter Herrens Anordning. Hvor særdeles passende er det ikke, at disse Præstedøms-Kvorumer vaager over, at hvert enkelt Medlem i disse Kvorumer lærer Guds Vilje at kende, og at det er de præsiderende Brødre i disse Kvorumer magtpaaliggende, at de vigtige Principper, som er forbundne med Jesu Kristi Evangelium og knyttede til Præstedømmet, bliver ærede af enhver Mand, til hvem Præstedømmets Autoritet er givet. Jeg vil henstille til I, Brødre i Forsamlingen, som præsiderer over disse Kvorumer, at naar I kommer tilbage til eders Hjem, I da søger at meddele alle dem, som ikke har været her til Konferencen, de Instruktioner, som paa en saa aandfuld og indtrykksfuld Maade har været givet os.

Foruden Præstedømmets Kvorumer har vi indenfor Kirken de forskellige andre Organisationer, som Herren har givet os som Hjelpeorganisationer til Præstedømmet, for at hans Sandhedsord kan blive plantet i hans Folks Hjertes. Disse Hjelpe-Organisationers Virksomhed gaar særlig ud paa, at vore Børn og Kirkens Ungdom bliver underviste i Evangeliets Principper. Hvilke ypperlige Goder nyder vi ikke i disse udmærkede Organisationer; men hvor vigtigt er det ikke, at enhver af

disse virker saa kraftigt og omfattende som muligt. Jeg tror ikke, at der nogenstunde har været en Tid siden disse Organisationers Oprettelse, at det har været mere nødvendigt at gøre den videst mulige Brug af disse ved det kirkelige Arbejde, end der er i Dag; thi de unge er omgivne af skadelige verdslige Indflydelser i den Grad, at det kan siges, at Zions Ungdom maatte aldrig før har været saa skadelig paavirket. Onde verdslige Indflydelser gør sig gældende til alle Sider, hvorvel visse samsundsfordærvende Foretagender har været undertrykte ad Lovgivningens Vej. I vore Skoler, under Arbejdet, som de unge er beskæftigede med, i alle Livets Omgivelser, gør disse verdslige Indflydelser af en ond Natur sig gældende. Vore Skoler besætter sig nærmest med Forstandens Udvikling og hvad der kan udvikle det menneskelige Legeme, men de undlader at undervise Børn i mange Ting, som det er af største Bigtighed for dem at kende, og som særlig vilde fremme deres aandelige Vækst og Udvikling. I mange af de offentlige Skoler her i Amerika vil de end ikke tillade, at Bibelens Ord bliver læst, og det forbydes, at Børnene bliver belærte om deres aandelige Slægtskabsforhold til Gud og til hinanden indbyrdes. Alt, hvad der vedrører Børnenes og Ungdommens aandelige Udvikling, bliver ligesom banklyst fra Skolerne. Hvor stor en Nødvendighed er der da ikke for, at denne manglende religiøse Undervisning og aandelige Uddannelse bliver udslydt. Hvor nødvendigt er det derfor ikke, at Kirkens gensidige Uddannelsesforeninger, Religionsklasserne og de mindre Børns kirkelige Forberedelsesklasser, modtager Understøttelse og Medvirkning af enhver Mand og Kvinde i Kirken.

Jeg vil sige til eder, Brødre og Søstre, at vi kan ikke haabe at modarbejde disse Indflydelser udefra, medmindre vi forenede virker for, at vore Sønners og Døtres Sind og Hjerte kommer under Indflydelse af Kristi Evangeliums forædlende Principper. Vi maa bestræbe os for at bringe Ungdommen til en Forstaaelse af, hvor nødvendigt det er, at de lever i Henshold til Evangeliets Lærdomme, saa at de kan blive delagtiggjorte i dets herlige Betsignelser. Vi maa af al vor Magt modvirke skadelige sociale Indflydelser. Vi maa bringe Ungdommen til at forstaa, at Verdens Mand vil lede dem bort fra Gud og hans Mands Indflydelse, idet Menneskene er letfindige og jage efter Fornøjelser. Vi maa søge at bringe den opvoksende Ungdom til Erkjendelse af Sandheden af Evangeliet, som vi har annammet, saa at de kan ønske at rette sig derefter og holde Guds Befalinger. For at denne Hensigt kan blive opnaaet, maa vi anstrænge os til det yderste for at belære vore Dreng og Piger om Bigtigheden af, at de lever et rent og helligt Levnet, saa at de kan modtage Guds Mands Inspiration og et Vidnesbyrd om Sandheden. Guds Mand kan ikke dvæle i urene Tabernakler, og naar som helst vore Sønner og Døtre gaar bort fra Dydens Vaner, afstiller de sig fra Guds Mand, der ellers inspirerer dem og styrker dem til Trofasthed, og leder dem tilbage til deres himmelske Faders Nærværelse.

Jeg ønsker at tale de unges Sag. Vi har alle de Hjælpebidler, vi behøver. Ulig, hvad der findes i Verden, findes der i Kirken alle de Dr-

ganisationer, der er nødvendige til Ungdommens og alle Kirkens Medlemmers Beskyttelse. Jeg har hørt Mænd og Kvinder, som har været optaget af et socialt og reformatorisk Arbejde, undres over, hvad de kan gøre for at virke med gode Resultater under de vanskelige Forhold, som Krigen har foraarsaget, og at benytte Fremgangsmaader og tilvejebringe Midler, hvorved de unge kan blive beskyttede mod de forfælskelige Onsker, som Krig altid medfører. Vi kan give denne Beskyttelse. Alle disse Midler kan vi gøre Anvendelse af, og det synes for mig, at alle vi, som er tilstede her, maa være fast beslattede paa som Repræsentanter for Guds Folk, at vi vil anstrænge os af al vor Sjæls Styrke for at holde vore Sønner og Døtre og alle af Kirkens opvoksende Ungdom borte fra Verdens onde Indflydelser, og bestræbe os for at plante i deres Hjerter Sandhedens hellige Principper, som har været fremholdte ved denne Kirkens Generalkonference.

Intet Menneſte kan gøre en større Ting eller en bedre Ting i Verden end at frelse sine Medmenneſter. Ingen kan udføre noget vigtigere end at belære Ungdommen om Sandhedens Principper. Vi ſtaar i Virkeligheden ſom Lærere og Lærereinder for de unge og bør beſtræbe os for af al vor Evne at virke i vor kirkelige Kaldelse. Vi bør ſætte os ſelv i Stand til af al vor Magt at modvirke de onde Indflydelſer udefra, ſom kan fordærve vore Sønner og Døtre. Vi har ved denne Konference paa en meget indtryksfuld Maade hørt angaaende, hvad vi tror der er Herrens Henſigter i Henſeende til Amerika. Vi Sidſte-Dages Hellige ved alle, at Amerika er beſtemt til at være et ſtort og mægtigt „Zions Land“, og at fra denne vor ſtore Verdensdel Frihedens frelsende Principper ſkal ſpredes til Jordens yderſte Ender.

Er det for driftigt at ſige, at Amerika kan kun udføre ſin høje Miſſion i Verden, ſin ſtore og omfattende Verdensmiſſion, i den Grad, ſom Jeſu Kriſti Kirke af Sidſte-Dages Hellige udfører og fuldbyrder den ſtore religiøſe Miſſion, det er givet os at udføre blandt Guds Børn. Jeg tror det ikke. Jeg tror, at dette er Sandheden. Jeg tror, at her i diſſe Bjergdale, her blandt Kirkens Folk, findes de centrale Kræfter, der vil foraarſage, at Jeſu Kriſti Evangeliums Principper ſpredes ud over hele Amerikas Land, og ud til Jordens fjernſte Dele, for at alle Menneſter kan blive givet en Lejlighed til at annamme Evangeliet, ſom er den ſande Frihedslov. Gud hjælp os, Brødre og Søſtre, til at leve ſaaledes i Overensſtemmeſe med Evangeliet, at vor Livsvandel kan være ſom en Prædiken til vore Medmenneſter allevegne, hvor vi er kendte eller bliver omtalte. Jeg beder, at Herren vil hjælp os til at ſtaa paa Bagt mod Verdens Daarligheder og Verdens Synd, ſom vil indſnige ſig blandt os, ſaa at vi kan holde os ſelv pletſri og ſtedſe være i Beſiddelse af Guds Aand, og Omverdenen blive delagtiggjort i Guds Aands Indflydelse gennem os. Diſſe er mit Hjertes Ønſter, og jeg tror, at det er de Ønſter, ſom beſjæler de Mænd og Kvinder, der er tilſtede her. At vi alle maa holde Guds Befalinger og i vore Hjem belære vore Børn om Guds Befalinger, og indensfor de kirkelige Organisationer belære Ungdommen om det evige Evangeliums

Sandheder, og formanue alle til at holde sig fri fra Verdens Synd og Urenhed og leve et helligt Levnet, er min ydmyge Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Tale af Biskoppe Richard R. Lyman,

Medlem af de tolv Apostles Kvorum,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City Søndag den 6. Oktober 1918.

Jeg ønsker tilvisse, at medens jeg taler til denne store Forsamling, mine Ord maa blive udtalte ved Guds Aands herlige Indflydelse, lig de hyperlige Ord vi allerede har lyttet til ved denne Konferenc.

Det kunde synes mærkeligt, at vi møder sammen saa ofte og har en saa overordentlig stor Interesse i dette ene: Jesu Kristi Evangelium. Grunden til, at vi ikke trættes heraf, er denne, at Emnet Jesu Kristi Evangelium i Sandhed er et klassisk Emne, idet Kristi Evangelium er det evige Evangelium. Et klassisk Emne bliver, som bekendt, lærere og lærere for os, hver Gang det paany bliver behandlet. Saaledes er det ogsaa med Evangeliet. Det er stedse nytsabende og kan ikke blive forældet.

Som jeg ser Stavspræsidenterne og deres Raadgivere, Biskopperne og deres Raadgivere, Højraadsmedlemmerne og andre af Kirkens ledende Mænd den ene Dag efter den anden komme her til Konferencens Møder og lytte til de Lærdomme, som Guds Tjenere fremsører, og jeg betænker, hvilke vigtige Stillinger de fleste af disse Mænd ogsaa indtager paa Forretningstilvets Omraade og i finacial Henseende i de Kommuner, de tilhører, saa forstaar jeg, at disse Mænd tilvisse værdsætter disse Konferencemøder, som vi alle gør det, og at de betragter vor Gudsdyrkelse og Opsyldelsen af vore religiose Pligter som det mest vigtige for os. Hvad tilstræber vi? Hvad kæmper vi for? Vi stræber efter at naa Fuldkommenheden. Vi sang derom i Gaar, da vi sang om, hvorledes de oprigtige og trofaste higer fremad mod den evige Fuldkommenheds Maal.

En af Talerne berørte i Gaar, at maasse ikke alle lever i stræng Overensstemmelse med Kirkens Lærdomme, eller med Kirkens Skikke. Det var sagt med Beklagelse, at nogle af Kirkens Medlemmer maasse ikke holder deres Bønner, som de bør. Maasse nogle ikke holder deres individuelle Bønner. Maasse andre ikke beder sammen med Medlemmerne af deres Familie osv.

Hvorfor er det nødvendigt, at vi ofte skulde bede i Lødom? Hvorfor er det nødvendigt, at vi regelmæssigt holder Familiebøn? Hvorfor er det nødvendigt for Kirkens Medlemmer saa ofte at komme sammen til Gudstjeneste? Dette er nødvendigt af denne Grund, at vi er dødelige Mennesker. Vi har alle store Ufuldkommenheder. Vi har alle Fejl og Svagheder at overvinde. Derfor beder vi i Lødom. Vi beder med vore Familier, og vi kommer sammen til Gudstjeneste, som i Formiddags, for at blive belærte om Guds Vilje og skride fremad mod Fuldkommenhedens Maal, saa at vi maa kunne blive fuldkomne i vore Hånd-

linger, ligesom Gud, vor himmelske Fader, er fuldkommen. Naar vi efter endt Konference forlader denne Bygning, kan det ikke siges, at vi har draget den fulde Nytte af Konferencen, hvis Ordene, vi har lyttet til, ikke har gjort et dybere Indtryk paa os, end at vi kun kan sige: „Hvor Brødrene dog talte vel!“ Vi burde forlade denne Bygning, dybt tænkende over, hvad der har været sagt. Disse Møder burde faa os alle til at overveje Livets vigtige Spørgsmaal og paany beslutte at leve et bedre og mere fuldkomment Liv. Denne Lektie er yndig og med Kraft fremsat i den ypperlige Bignelse, som Kristus fremsatte vedrørende Farisæeren og Tolderen.

„Der gik to Mænd op til Helligdommen for at bede; den ene var en Farisæer, og den anden en Tolder. Farisæeren stod og bad ved sig selv saaledes: Gud! Jeg takker dig, fordi jeg ikke er som de andre Mennesker, Røvere, uretfærdige, utugtige, eller ogsaa som denne Tolder. Jeg faste to Gange om Ugen, jeg giver Tiende af al min Indtægt. Men Tolderen stod langt borte og vilde end ikke opløste Øjnene til Himmelen, men slog sig for sit Brøst og sagde: Gud, vær mig Syndere naadig!“

Og Herren og Mesteren sagde:

„Jeg siger eder: Denne gik retfærdiggjort hjem til sit Hus fremfor den anden; thi enhver, som ophøjer sig selv, skal fornedres; men den, som fornedrer sig selv, skal ophøjes.“ (Lukas: 18 Kap., 10—13. og 14. V.)

Her ved disse Møder bliver Evangeliets Principper fremsatte for os, og de bliver overvejede af os i Dybhed, og vi søger at under-vise hinanden og hjælpe hinanden til at blive mere fuldkomne, i Overensstemmelse med Kristi Evangeliums Lærdomme. Vi tror, at vi maa være oprigtige i al vor Vandel og Fremfærd. Spørgsmaalet er, om vi ogsaa er det. Vi tror, at vi maa være sandfærdige. Spørgsmaalet er: Er vi det? Vi tror, at vi maa udvise sømmelig Udfærd. Gør vi det? Vi tror, at vi bør være godgørende, og Spørgsmaalet er: Er vi det? Udviser vi vor Kærlighed mod de ulykkelig stillede i Samsundet? Giver vi de hungrige Føde? Paaklæder vi de nøgne? Besøger vi Enker og faderløse? Vi tror saaledes, at vi bør gøre alle Mennesker godt. Alle disse Lærdomme er en Del af Jesu Kristi Evangelium, og indtil vi er i Stand til at elske vore Medmennesker, som vi bør, og udføre de nævnte Dyder, har vi Grund til at komme sammen til Møder for at bede til Herren og deltage i den hellige Nadver. Alle disse Ting maa vi søge at gøre, saa at vi kan blive fuldkomne, ligesom vor himmelske Fader er fuldkommen.

Jesu Kristi Evangelium omfatter enhver jordisk og himmelsk Ting, som er godt for Mennesket. Enhver god Lovregel, enhver Lærdom, enhver filosofisk Tænk og ethvert filosofisk Princip, som kan forbedre Menneskene, højne vort Liv, gøre os stærkere, bedre og mere lig Gud, alle disse Ting er forbundne med Jesu Kristi Evangelium, og Hensigten med vore Sammenkomster er, at vi maa lære at leve mere nøje i Overensstemmelse med Evangeliet. Hvis der iblandt os eller andetsteds findes nogen Filosofi eller Videnskab, som omfatter, hvad der er „dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt“, saa anerkender vi samme og glæder os ved samme. Alt, som er af en god Natur, hvad enten i vort

eget Land eller i andre Lande, hvad enten i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige eller nogen anden Kirke, eftertragter vi.

J bort store Land og under vor demokratifse Regering udgør i Virkeligheden vore Sønner og Døtre de grundlæggende demokratifse Elementer. Indenfor Kristi Kirke, som vi tilhører, og indenfor vore Familier, udgør vore Sønner og Døtre de fundamentale Elementer, og at den opvoksende Slægt og alle Kirkens Mænd og Kvinder kan blive gode og vise og gudirrigtige, virker vi hen til. Den Mand, som er forbunden med Jesu Kristi Evangelium, opløfter Menneskene fra det lave og giver dem Styrke og Visdom til at leve et bedre og mere fuldkomment Liv. Bort Arbejde er ikke begrænset til vore egne Familier, men vi udfører et Missionsarbejde blandt vore Benner, vore Naboer, Arbejdstammerater og andre, som vi er knyttede til.

For en kort Tid siden sad jeg en Aften sammen med en ældre Mand. Han sagde, at da han var en ung Mand, kom en omrejsende Broder til ham, og han vilde aldrig glemme, hvad denne Broder belærte ham om. Den omrejsende Broder kom til hans Hjem tidligt paa Aftenen og forklarede, at han skulde forlade Stedet Kl. 5 næste Morgen. Men han sagde til ham: „Jeg ønsker at tale med dig og forklare dig Jesu Kristi Evangeliums Lærdomme og Nødvendigheden af det kirkelige Missionsarbejde. Jeg ønsker, Du skal blive en Mand i Ordets sande Mening og leve et rent og smukt Liv. Jeg ønsker, Du skal læse de hellige Skrifter og blive nøje bekendt med Kristi Livshistorie og med hans Lærdomme.“ Manden, som jeg sad sammen med, sagde videre: Denne Broder talte ikke alene med mig en Time eller to, men hele Natten. Kl. 5 om Morgenen var hans Heste spændt for hans Vogn, og han førte bort. Han var ikke tilfreds, før jeg sagde til ham, at jeg vilde alvorlig overveje, hvad han havde sagt, og hvis jeg kom til at forstaa, at hvad han havde sagt til mig, var Sandhed, saa vilde jeg være villig til ligesom mange andre at lægge mit Arbejde til Side og gaa ud som Missionær for at belære andre. Den omrejsende Broders belærende Ord og hans indtrængende Formaninger bevirkede, at jeg anstrængte mig for at leve, som en Mand bør. Han fremholdt Kristi Evangeliums høje Idealer for mig og belærte mig om den store Nødvendighed af at leve et rent og dydigt Liv, og han opvakte hos mig Lysten til at gige fremad mod Livets ideale Maal.

Manden, som jeg sad sammen med, sagde dernæst med Hensyn til sig selv og sin Familie:

„Jeg har præsenteret mine Sønner og Døtre og mine Svigersønner og Svigerdøtre til Dem, og De har set mine Børnebørn, og jeg kan sige dette, at jeg skylder hin nidkære Mand meget i Henseende til det Eksempel, som jeg har sat for min Familie. For saa vidt mine Børn har gjort Fremstrid i Livet, og De kan se, at de har det, saa føler jeg mig forvisset om, at det i hvert Fald til en vis Grad er sket paa Grund af det Eksempel, jeg har sat for dem.“

Dette er et Eksempel paa den Missionsaand og Ønsket om at gøre godt mod andre, som fylder de Sidste-Dages Helliges Hjerter.

Som jeg har nævnt: Hvad der kan fremme vore Sønners og vore

Døtres Velsærd og deres Beskyttelse mod Verdens mange Fristelser, er, hvad der maa ligge os Forældre paa Hjerte. Vi ønsker, at de skal være Sandheden tro og være gode og dydige. Ogsaa derom beder vi til vor himmelske Fader med forenede Hjerter ved disse vore Møder, og vi beder vor himmelske Fader om, at han vil give os Kraft og Visdom til at opdrage vore Børn og vejlede dem, som de bør opdrages og vejledes. O, maa vi dog være i Besiddelse af denne Trosstyrke! O, at vi dog personlig maa have levet vort Liv, saa at vi kan have en stærk og begrundet Forvisning om, at vore Sønner, som under Krigen er rejste bort fra Hjemmet, vil komme tilbage som dydige og ædle Guds Mænd, der har været beskyttede ved hans Aand fra enhver Fare! Hvem er den, som aldrig har forsømt at bede? Hvem er den, som stedse har udvist Trosstyrke eller som altid har deltaget af den hellige Nadver fuldt værdig, og som derfor med Berettigelse kan forvente en sliq Velsignelse? Hvilken Mand er der tilstede her, som har særlig Krav paa, at hans Søns Liv bliver bevaret ved Guds Kraft? I det vi er usuldkomme, dødelige Væsener, har vi alle Grund til at udbrøde: „Gud, vær mig Synden naadig!“ I det vi virker for, hvad der kan komme vore Børn til Gode og blive til deres Frelse, og hvad der kan fremme deres Oplysning og deres aandelige og timelige Velsærd, saa behøver vi tilvisse vor himmelske Faders Bistand.

Jeg har her i mine Hænder et af de sidste Numre af Tidsskriftet: »The Outlook«. I dette Tidsskrift findes et Brev fra en Fader til hans Søn, som er Soldat, og fra hvilket Brev maaske nogle af os kan lære mere fuldkomment at undervise og opdrage vore Sønner. Jeg vil med enkelte mindre væsentlige Udeladelser oplæse nogle Afsnit af Brevet.

„... Min Søn, hold altid fast ved de herlige angelsakfiste Idealer i Henseende til personlig Kyssked. Lev saaledes, at naar Du vender tilbage igen, Du ikke behøver at vende Dig bort fra din Moders eller din Søsters Kys.

Den Indflydelse, som Religionen vil have i Henseende til alle de Ting, om hvilke jeg har skrevet, vil jeg ikke nærmere sagslaa i Enkeltheder, men kun bemærke, at de fleste af os behøver hele Tiden at udøve Tro paa Guds særlige Hjælp og blive styrkede og bistaaede af ham, saa at vi kan leve efter Kysskedens Principper og leve et saa fuldkomment Liv, som det er muligt for os.“

Vi beder, vi faste, og vi deltager i Sakramentet (den hellige Nadver), for at vi som Sidste-Dages Hellige kan være i Besiddelse af denne levende og virkende Tro, som Brevstriberen omtaler. Han skriver videre:

„Jeg har skrevet Dig et langt Brev til, men, som jeg ser foran mig paa mit Bord dette Portræt af en Søn i Uniform, som er større end sin Fader, nemlig Dig, saa takker jeg Gud, at Du har været bedre uddannet for Livets Krav, end jeg har været det, og bedre stiftet til at kommandere over andre og beherske Dig selv; og jeg har ved at overveje disse Ting været ansporet til vedvarende at stride fremad.

Lad mig tilhviſte Dig en lille Hemmelighed. Medens det har kildret min Forſængelighed at vide, hvor ſtolt Du er af din Faders ſmaa Fortjenefter, og dette har opmuntret og ansporet mig, ſaa ved jeg dog, og Du ſkal ogſaa vide det, at, hvad jeg betragter ſom min ſørſte Fortjenefte, er, at mine Beſtræbelſer i Henſeende til Dig har været beſønnede. Du lever et nobelt og ekſemplariſt Liv. Enhver Linje i Dit rene, ſtærke Legeme, ethvert Udtryk af Dit fremadgigende, men rolige Sind, giver til mig en Fryd, ſom langt overgaar enhver Belønning i Penge, eller enhver udvortes Udmærkeſe. Jeg formoder, at Børn næppe kan forſtaa rigtigt, førend det er for ſent, hvad deres Livsvandel betyder for deres Forældre. Hvis dette Brev ikke allerede var ſaa langt, ſaa kunde jeg berette Dig om, hvorledes Mænd, ſom jeg har kendt perſonlig, og ſom er kendt af Verden, glade vilde give enhver Dollar, de ejer, hvis deres Sønner blot kunde være hæderlige, virkſomme og noble Mænd. Jeg har været ſtolt af Dig, og jeg rødmer, naar jeg erindrer, at jeg paa Grund af Din gode Opførelſe maatte ligefrem har prælet af Dig. Men jeg ved, at hvad jeg nogensinde har drømt om at gøre, eller perſonlig at være, vil Du udføre, hvis Du kommer levende fra denne Krig.

Med Henſyn til, hvad der er for Dig at gøre i Fremtiden, dette er i dine og Guds Hænder. Men huſk, at der er tuſinde Ting, der er værre end at dø. Jeg ved, at Du vil aldrig paa nædel Viſe ſøge at frelſe Dit Liv, eller ſøge at undgaa at udføre Dine Pligter, fordi Dit Liv derved udsættes for Fare. Dette vilde foraarſage Din Moder og mig dyb Sorg, vi, ſom lige fra Din Fødsel under hele Din Opvækſt har gjort langt mere for Dig, end Du rimeligviſ kan foreſtille Dig. Alt, hvad vi gjorde for Dig, gjorde vi med høje Henſigter for Dje og med et patriotiſt Sindelag. Du er Blomſten og Frugten af vort Liv, hvorfor vi takker Gud daglig, at Du er en god Soldat og kæmper under det amerikaniſke Flag for, hvad der vil blive til Verdens bedste. . . "

Vi har i Jeſu Kriſti Kirke af Sidſte-Dages Hellige vore Religions-klafſer, Forberedeklaſſerne, de unge Mænds og Kvinders genſidige Uddannelsesforeninger og Søndagsſkolerne, hvilke forſkellige Organifationer alle er oprettede med Børnenes og Ungdommens Uddannelse for Dje. I diſe forſkellige Klafſer arbejder vi, beder vi, faſter vi, tilbeder vi Gud, og nyder vi den hellige Nadver, i Haab om, at vor himmelfte Fader vil velſigne os og give os Viſdom til at underviſe og opdrage vore Sønner og Døtre, ſaa at de kan leve et ædelt Liv; ſaa at vor himmelfte Fader kan finde Behag i dem; ſaa at deres Handlinger gennem Livet bliver til Glæde for os, deres Forældre, til Forfremmelse af Kirkens Formaal og til Gavn for det Land, i hvilket vi er Borgere.

— Ligeſom den legemlig blinde ikke kan ſe Solens Lys, hvor herligt end dette timelige Lys ſtraaler ud i Rummet, ſaaledes kan den aandelig blinde ikke beſtue Evangeliets herlige Sandhedsllys.

Enighed.

Sand Kærlighed leder til Enighed. Mesteren bestræbte sig for i alle sine Værdomme til Folket i forrige Dage at indprente paa Disciplenes Sind Nødvendigheden af, at de udviste Enighed, og han bad tillige sin himmelske Fader, at han vilde fylde deres Hjerter med Enighedens Aand. I Johannes Evangelium, det 17. Kapitel, 20—23. Vers, læser vi:

„Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som formedelt deres Ord skulle tro paa mig, paa det de maa alle være et — enige — ligesom Du, Fader i mig, og jeg i Dig, at og de skulle være et — enige — i os, at Verden kan tro, at Du har udsendt mig; og jeg har givet dem den Herlighed, som Du har givet mig, paa det de skulle være et ligesom vi ere et — enige — jeg i dem, og Du i mig, paa det de skulle være fuldkommede til et — til Enighed — og at Verden kan kende, at Du har udsendt mig og elsket dem, ligesom Du elsker mig.“

Disse Værdomme ere saa tydelige, at ingen kan misforstaa dem, og de bevise, hvad Herren fordrer af os, som har paataget sig hans Navn, nemlig, at vi under Vandringen her i Livet bør handle saaledes, at Verden kan se, at vi er af eet Hjerter og eet Sind, hvilket var Kendetegnet paa Jesu Efterfølgere i forrige Dage. Enhver Instruction, som saaledes er kommen fra Gud til Menneskene, har været i det Næved at forene dem til et, bringe dem til Enighed, som forklaret af Profeten Joseph Smith; og naar som helst Evangeliet har faaet det rette Rodfæste hos de troende, har Enighed været et af de Kendetegn, som har karakteriseret deres Indflydelse for at fremme det gode i Verden. Denne Enighed skyles uden Tvivl ogsaa Evangeliets hurtige og sikre Udbredelse paa Jorden i de sidste Dage, og hvilken Enighed skal tjene til at give Sejren til Disciplene, som har paataget sig Kristi Navn og lovet at kæmpe for hans Sag.

Hvor behageligt og godt er det ikke, naar de Hellige i deres jordiske og aandelige Anliggender vandrer fremad i Enighedens Vaand, hvorved de dygtiggøres til at modstaa saunt at undgaa alle den Ondes gloende Pile. Lad os derfor stedse ihukomme Herrens Formaning, naar han siger:

„Været et, og dersom I ikke ere et — enige — ere I ikke mine.“

Om Kærlighedens himmelske Princip siger Paulus, at den er „Lovens Fylde“. Salmedigteren Grundtvig udtrykker smukt denne Tanke i en af sine Salmer, i hvilken han siger om Kærligheden:

Kærlighed er Hjertes Kilde,
Kærlighed er Livets Rod,
Derfor er Guds Raad saa milde,
Derfor er Guds Aand saa god....

Kærlighed er Livets Krone,
 Kærlighed er Hjets Glans,
 Derfor sidder paa Guds Trone,
 Jesus med sin Straalekrans....
 Kærlighed er Lovens Fylde
 Og Fuldkommenhedens Baand;
 Den er, hvad vor Gud vi skylde;
 Den er Frugten af hans Aand....

Jesús sagde: „Denne er min Befaling, at I skulle elske hverandre, ligesom jeg har elsket eder. Ingen har større Kærlighed end denne, at en sætter sit Liv til for sine Venner.“ (Joh. 15 : 12, 13.)

Uf disse Ord lærer vi, hvori den største Kærlighed bestaar. Jesus forlod det himmelske Hjem og kom ned her paa Jorden for at lide og dø for den faldne Menneskeslæggt, og bringe evigt Liv og Uforkrænlighed til alle, som vilde adlyde Guds Bud. Hans Ord var: „I ere mine Venner, dersom I gøre, hvad jeg befaler eder.“ (Joh. 15 : 14.)

Han sagde fremdeles: „Dette befaler jeg eder, at I skulle elske hverandre.“ (17. Vers.)

Den store Guds Mand Paulus, om hvem Herren sagde til Ananias: „Gaf hen, thi denne er mig et udvalgt Redskab til at bringe mit Navn frem for Hedningerne; thi jeg vil vise ham, hvormed det bør ham at lide for mit Navns Skyld“; denne Hedningers Apostel skrev ved en vis Lejlighed til de Hellige i Korint, medens han udførte sin Missions Gerning til hint Folk: „Kristi Kærlighed tvinger os (menende: nøder os). Derfor ere vi Sendebud i Kristi Sted, som om Gud formanede gennem os; vi bede i Kristi Sted: „Fader eder forlige med Gud.“

Vi tror, at vi med Sandhed kan sige, at de Tusinder af Voldster i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, der har forladt deres Hjem og deres kære Familie uden mindste Tanke om noget som helst timeligt Vederlag, er opmuntrede dertil formedelst den sande Kristi Kærlighed, der har paastyndet dem dertil; og deres kære i Hjemmet er blevne opmuntrede og paastyndede af den samme himmelske Indskydelse til at gøre et saadant Offer. Det er med Rette sagt, at sand Kærlighed er evigt den samme og altid virker til det godes Forfremmelse, idet det Menneske, som er i Besiddelse af Kærlighed, „fryder sig med dem, som fryde sig, græder med dem, som græde“. Kærlige Mennesker „opmuntre de fortrykte, understøtte de trængende, hjælper de svage, afdørre Sorgens Taare, trøster de forladte og vederkvæger de fattiges og nødlidendes Hjerter ved deres Godhed og velmente Velgerninger.“

Den sande Kærlighed viser sig hos en hengiven Familiefader, og hos Moder, der opbyrder alle sine Kræfter for at glæde og hjælpe dem, for hvem hun har udsat sit eget Liv for Fare. Den sande Kærlighed har en vidunderlig Magt. En bekendt Skribent har sagt om Kærlighedens Magt, at den „beroliger og udjævner Menneskets oprørte Følelser; den stiller og dæmper Videnstabens og Vredens Opbrusen, ligesom Olien, der ghydes paa de stummende Bølger.“

O, hvilket herligt Gode den rene, himmelske Kærlighed er, som en algod og alvis Fader har givet os med paa vor jordiske Vandring, og,

endnu mere, har lovet skal følge med os ind i det tilkommende Liv; thi Kærlighed er evig og skal aldrig dø. Det er muligt, at vi svage Mennesker alt for ofte glemmer at praktisere dette forædlende og op-højende Princip saa nidkært, som vi bør; og om vi føler os skyldige, lad os da ty hen til Kærlighedens udtømmelige Væld, saa at vort Sind ved Aandens Kraft maa blive fyldt med Kærlighed til Gud og til alle Mennesker. Da vil al Uenighed ophøre; alle Misforstaaelser vil blive rettede, og al Misundelse og Had blive udryddet, og Men-nesket vil først da kunne elske Gud over alle Ting, og dets Næste som sig selv.

Saa giv os da, o Herre, som dine Pagtens Børn en forøget Grad af den Gave, der „stjuler Syndernes Mangfoldighed“, og gør os stærke til at stride Troens gode Strid og fuldkomne Løbet, og undgaa vor Saligheds Fjendes lumste Angreb, der saa ofte er rettede imod os. Lad os bede, at en Grad af den samme guddommelige Kærlighedens Gave maa blive alle vore Medmennesker tildelt, at alle oprigtige og sand-hedsjøgende Sjæle maa lytte til „Kærlighedens sømme Røst, der har lydt fra Himlen til vor Trøst.“

Hans J. Christianesen.

Ældste Melvin J. Ballard er ordineret til Apostel.

Ved et specielt Møde, som Kirkens første Præsidentskab og de tolv Apostle holdt i Templet i Salt Lake City om Formiddagen den 7. Januar 1919, blev det enstemmig besluttet at ordinere Ældste Melvin J. Ballard, Præsident for de nordvestlige Staters Mission, til Apostel. Han var ordineret og bestiftet som et Medlem af de tolv Apostles Kvorum af Kirkens Præsident, Heber J. Grant.

Ældste Melvin J. Ballard er Søn af Henry Ballard og Margaret McNeal Ballard og var født i Logan, Utah, den 9. Februar 1873. I sin Ungdom studerede han ved Brigham Young Kollegiet i Logan. Han tog sin Eksamen i 1894. De to følgende Aar virkede han som Lærer ved Skolen.

I kirkelig Henseende var han som ganste ung Præsident for det Diacon-Kvorum, han tilhørte. Tre Aar virkede han som Kredslærer i det Ward (Sogn), han tilhørte, og denne Gerning udførte han til sine overordnede store Tilfredshed. I sytten Aars Alderen blev han allerede ordineret til Ældste. Han blev kaldet til at udføre en Mission i de Forenede Stater i 1896 sammen med Ældsterne W. H. Roberts og George D. Pyper. Paa denne Mission prædikede han Evangeliet i flere af de store Byer i de Forenede Stater og blev derefter bestiftet til at virke i de nordlige Staters Missionsdistrikt, hvor han virkede to Aar.

Efter at han var løst fra sin Mission, bistod han efter sin Hjemkomst ved Oprettelsen af Logan Strikkefabrik, som har udviklet sig til en større og fremadstridende Institution. Han var Bestyrer af denne Fabrik i 10 Aar. Han bidrog ogsaa til Oprettelsen af andre industrielle

Foretagender i Logan. Han har stedse været stærkt interesseret i de kirkelige Sangfors Arbejde.

Ældste Ballard var i seks Aar anden Raadgiver til Biskoppen i det andet Ward i Logan og blev i 1909 beskikket som et Medlem af Cache Stifts Højraad. Sammen med Præsident Joseph W. McMurrin udførte han paa dette Tidspunkt en Missionsrejse til de nordvestlige Stater. Han blev kaldet til at præsidere over de nordvestlige Staters Mission den 6. April 1909 og har virket i dette Kald hele Tiden siden.

Han ægtede Martha Jonas fra Farmington i Juni 1896. De har haft otte Børn i deres Ægteskab, af hvilke syv lever.

(Fra »Deseret News«.)

Levnedsmidlerne fra Amerika.

Dagbladet „Politiken“ skriver angaaende dette saa aktuelle Emne:

„Det var en righoldig Repræsentation af Byghytrets Mænd, som i Gaar Formiddags den 8. Marts, lidt før 10, samlede ved „Balis“ Løseplads for at give Skibet, som er det første af Amerikanernes Madskibe, en københavnsk Velkomst. Og velgørende tvangfri. . . .

Løsningen af „Bali“ var allerede i fuld Gang. Knippe efter Knippe af herlige hvide Sække, fuldt stoppet med Mel af Hvede, af Majs og Byg, løstede fra Skibets Bug højt op mod den blide Marts-himmel og fænkede paa stærke Kranarme ned i Lagersturets aabne Favn. Det hele gik saa selvsølgelig og lige til, som om amerikanske Kornskibe hver Dag laa i Frihavnen og løse. Og dog er „Bali“ det første efter den store Krig.

Blandt dem, som mødtes under Melets hvide Drys, saas Byens øverste Embedsmænd. Levnedsmiddelskibenes Ekspeditør, Generalkonsul Joh. Hansen var ogsaa mødt.

Amerika repræsenteredes af Legationens Chargé d'affaires, Mr. Grant-Smith, Fordelingskontorets Chef, Mr. Magnus Svensson, med sin uadskillige Vedsager, Flyberløjtnant Wisel, „Balis“ Chef, Kaptajn Ferguson og flere af Skibets højere Officerer.

Inde i Varesturet, som smykkedes af amerikanske Flag, traadte Overpræsident Jonquières frem og bød i et korrekt Engelsk „Bali“ Velkommen til København. — Vi vil bestræbe os for, sluttede han, at gøre alt, hvad her skal gøres, paa den bedste Maade. Jeg ser en Forjættelse i, at Danmark og Amerika under den vanskelige Verdenssituation kan mødes i hjertelig Forstaaelse om denne smukke Gerning. Megen Ungdom er gaaet fra Scandinavien til Amerika gennem Tiderne, og de Mænd har ikke glemt os. Gid det Samkvem, som nu genoptages, stadig knytter nye Baand mellem det gamle og det nye Land. Jeg takker Dem og byder Dem i Magistratens og Havnebestyrelsens Navn Velkommen.

Med Stolthed og Glæde, sagde Magnus Svensson, da Hurraraabene døde hen, saa jeg i Gaar »Stars and Stripes« vaje paa vort første Skib her i Frihavnen. Jeg haaber, det maa spørges lidt herefter. Thi

vi valgte jo ikke, trods alle gode Følelser, København som Stabelplads, fordi vi holdt af jer herovre, men fordi vi søgte den bedste Plads for vor Handel. Og den ligger her. Der kan slet ikke være Tale om andet end København!

Det skal dog siges, at her er godt at være. I Officerer fra „Bali“ vil hurtigt gøre den samme Erfaring som jeg og lære at takke Danstjerne for deres kloge Elstværldighed, deres aabne og redbonne Hjælp-somhed.

Tak, allesammen, for jeres Venlighed og gode Forstaaelse.

Efter Magnus Svensson tog Generalkonsul Johan Hansen Ordet og udbragte et Leve for Flaget, for »Stars and Stripes«. Og saa traadte Chargé d'affaires Mr. Grant-Smith frem og talte djærve Ord om den Fremtid, Amerika tiltæmker København, Ord, som han dog diplomatisk bad om ikke at se paa Tryk.

Han henrev hele Forsamlingen til hjertelig Munterhed, da han tog den graanende Magnus Svensson i sin Arm og raabte, at smukkere og værdigere Repræsentant kunde Skandinavien aldrig have sendt til U. S. A.

— Og saa, udbrød han, leve et frit, uafhængigt og stærkt Danmark!

Det var en Hilsen, Amerikanerne kunde forstaa. Søfolkens og Legationspersonalets høje Cheers fik Væggenes Bølgeblit til at synge.

Nu skiltes man. Ønstet om hyppigt Gensyn stod tydeligt at læse i alle Ansigter.“

Hjerfteageren.

Hjertet kan sammenlignes med en Have, som vor himmelske Fader har givet os at dyrke. Det er nødvendigt, at vi uophørlig søger at fremelske det gode fra Hjerte bunden og udbrage det onde, som søger at sætte Rod der. Hvis ikke er Hjerteageren ukultiveret. Lad os samvittighedsfuld opfylde disse to Pligter. Lad os bede Herren om Hjælp dertil, han, som i Naturens Verden lader Solen skinne og Duggen og Regnen falde, og lader Planterne vokse og bære Frugt, da vil vor Hjerteager blive som en yndig Have, og vore Gerninger vil give Glæde til andre saa vel som til os selv.

Tankefrog.

Fantafistofstre er værdiløse, hvis de ikke har Livets nøgne Virkelighed som Grundlag og Udgangspunkt.

— Den tænker klarest, som erkender Guds Tilværelse, og den er vijest, som adlyder hans Befalinger.

— Livets Vej er Selvopofrelsens og Selvfornægtelsens Vej.

Dødsfald.

Ældste Peter Nielsen, Mink Creek, Idaho, døde den 28. Novbr. 1918. Han blev født paa Sjælland, nær Bræsto, den 24. Septbr. 1855. Ældste Nielsens Forældre var nogle af de første, som annammede Evangeliet i Danmark. Hans Forældre rejste først til Utah, medens han blev tilbage og giftede sig i en ung Alder. Kort Tid efter blev hans Hustru Medlem af Kirken. Efter den Tid udførte Broder Nielsen en Mission og præsiderede over Bræsto Gren. Først i Firsene rejste Familien til Utah og bosatte sig i Mink Creek, hvor de har levet siden. Afdøde var steds en meget pligtopfyldende Mand, saavel i kirkelige som borgerlige Affærer, hvorfor han ogsaa har indehaft flere ansvarfulde Stillinger. Han udførte en Mission til Danmark fra Novbr. 1904 til Febr. 1907. Han efterlader sig Hustru og 7 voksne Børn.

Begravelsen foregik den 30. November i Mink Creek. En Mængde Blomster prydede Kisten, og en talrig Skare havde givet Møde for at bevise afdøde den sidste Væ. De forstellige Talere henførte deres Ord til afdødes Trofasthed og Nidkerhed i Evangeliets Tjeneste og til hans eksemplariske Liv som Mand og Fader.

— Thomassine Jensen, født den 4. Juni i Boen, Randers Amt, døbt den 31. Marts 1907 i Randers af Ældste Louis C. Jensen, afgik ved Døden i Ulstrup, Randers Amt, den 2. Marts. Hun blev begravet den 9. Marts fra Hjemmet, hvor Præsident J. F. Samuelson fra Aarhus og Ældste Jens Christensen fra Randers talte, og N. P. Thomassen fra Aarhus holdt Bøn. Jordfæstelsen foregik paa Bellev Kirkegaard, hvor Præsident Samuelson talte ganske kort og bragte hende det sidste Farvel, hvorefter hendes Mand, Ældste Helgo Jensen, udtalte sin Tak til sin Hustru, for hvad hun havde været for ham og Børnene i Hjemmet, og en Tak til alle for udvist Deltagelse.

Søster Thomassine Jensen efterlader sig Mand og 10 Børn.

— Søster Johanne Kristine Rjøbech, født den 9. Juli 1890, døde den 6. Marts 1919 paa Frederiksborg Amts Sygehus af Lungebetændelse og blev begravet den 14. Marts paa Hillerød Kirkegaard. Hun var en trofast og pligtopfyldende Hustru og Moder. Hendes Mand, Broder Anton Andreas Rjøbech, og fire mindre Børn efterlever hende. Deres yngste Barn, en Dreng, ni Maaneder gammel, døde kort Tid før Moderen af Lungebetændelse.

Indhold:

Tale af Ældste Stephen L. Richards 81	Levnedsmidlerne fra Amerika 93
Tale af Ældste Richard R. Lyman 85	Hjerteageren 94
Redaktionelt:	Statistik over Jesu Kristi Kirke af
Enighed. (Af Missionspræsident	Sidste-Dages Helliges skandinaviske
Hans J. Christensen). 90	Mission for Aaret 1918 95
Ældste Melvin J. Ballard er ordi-	Dødsfald 96
neret til Apostel 92	